

ővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.31/2015/13.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év január hó 12. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék - helyesen - 15.B.85/2014/21. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított bűncselekményt testi sértés büntette kísérleteként nevezi meg, jogszabályi hivatkozását az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) és (6) bekezdés I. fordulatára pontosítja.

A vádlott börtönbüntetését 3 (három) évre enyhíti.

A vádlott tartózkodási helye helyesen: -

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 16.975,- (tizenhatezer-kilencszázhetvenöt) forint bűnügyi költséget a vádlott viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2014. év november hó 24. napján kihirdetett 15.B.85/2014/15. számú ítéletével a vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete (Btk. 170. § (1) és (6) bekezdés I. fordulat) miatt, mint visszaesőt, 4 év börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Beszámította a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt.

Rendelkezett az elkövetés eszközének elkobzásáról, továbbá lefoglalás megszüntetéséről és kiadásról.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.38/2015/1. számú átiratában a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és mérlegelése során hibamentes tényállást állapított meg, melyet meggyőzően indokolt.

A megállapított tényállásból okszerűnek tartotta a vádlott bűnösségére vont következtetést és törvényesnek a minősítést.

A vádlottal szemben kiszabott büntetést megfelelőnek tartotta, így az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Egyben bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem vesz részt.

A védő a nyilvános ülésen fenntartotta a fellebbezését. Figyelemmel arra, hogy a vádlott következetesen tagadta a szúrást, vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást. Álláspontja szerint a sértett nem konkrétan terhelte a vádlottat a szúrással, szemtanú erre nézve nem volt, csupán annyi volt kétséget kizáróan bizonyítható, hogy közöttük nézeteltérés volt. A sértett csak máshol észlelte a szúrt sérülését, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az sincs bizonyítva, hogy hol, mikor és kitől szenvedte el a szúrást a sértett.

Erre tekintettel elsődlegesen változatlanul a vádlott felmentésére tett indítványt azzal a megjegyzéssel, hogy esetlegesen garázdaság állapítható meg a vádlott terhére, amely azonban a vádlottal szemben kiszabott büntetés lényeges enyhítésével kell, hogy járjon. Ezen túlmenően másodlagosan az enyhítésért bejelentett fellebbezést is fenntartotta, mivel a kiszabott büntetés a vádlott terhére megállapított bűncselekmény mellett is eltűlzott.

A vádlott utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem szúrt meg soha senkit.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslat alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Megállapította, hogy a törvényszék eljárásában a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta, azonban az ítéltábla az 1. sz. tanú vallomásáról megállapította, hogy az a vádlott ellen a jelen cselekmény miatt indult büntetőeljárás, a nyomozás során a gyanúsítottal szemben intézkedő (kényszerintézkedést, előállítást fogatosító) rendőrnek a vallomása.

A vádlott az előállítása során a terhére rótt bűncselekménnyel kapcsolatban az intézkedő rendőrnek, az 1. sz. tanúnak érdemi nyilatkozatot tett és pedig lényegében bűnösséget elismerő nyilatkozatot. Az 1. sz. tanú erről a rendkívüli eseményről rendőri jelentést nem készített. A gyanúsított az ezt követően sorra kerülő érdemi kihallgatásán, a megfelelő törvényi figyelmeztetést követően, tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését.

A nyomozó hatóság a későbbiekben, de még ugyanezen a napon a gyanúsítottal szemben intézkedő rendőrt, mint 1. sz. tanút hallgatta ki, aki terhelő vallomást tett a vádlottra nézve, elmondva az előállítás során a gyanúsítottól hallottakat.

A nyomozó hatóság ezen eljárása törvénytörő, az 1. sz. tanú vallomása bizonyítékként nem értékelhető az alábbiak miatt:

A gyanúsítottal szemben megindult büntetőeljárásban hivatalosan intézkedő rendőr, mint a nyomozó hatóság kényszerintézkedést foganatosító tagja, a Be. 168. § (1) bekezdése értelmében az általa végzett nyomozási cselekményről jelentést kell, hogy készítsen, azonban a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetve a szembesítésről jelentés nem készíthető. Ezen tiltó rendelkezésnek - egyebek mellett - nyilvánvalóan az az oka, hogy a jelentésbe foglalt felvételek, az eljárási cselekmény végrehajtása során történt rendkívüli események rögzítésekor, vagy akár információgyűjtés során nem történik meg a megfelelő törvényes kioktatása a nyilatkozatot tevő személynek - jelen esetben a vádlottnak - nem áll módjában a kérdéses nyilatkozatot elolvasni, ellenőrizni, aláírni, stb. ... és elsősorban nem áll módjában megfontolni azt, hogy egyáltalán kíván-e nyilatkozni vagy sem az ügyben a jogai ismeretében. Mindebből következően nincs lehetősége az alapvető eljárási jogait gyakorolni.

A vádlottnak az ügyben a büntetőeljárási törvénynek megfelelő gyanúsított kihallgatására az előállítását követően került sor. A nyomozó hatóság helytelenül járt el, amikor az ezt megelőző intézkedés során felmerült rendkívüli eseményt - a gyanúsított előállítása során tett nyilatkozatát - röviden nem rögzítette jelentésben az eljárási törvénynek megfelelően. A rendőri jelentés ugyanis okirati bizonyíték, amely a Be. 301. § (2) bekezdése értelmében tárgyalás anyagává tehető, annak hangsúlyozása mellett, hogy adott esetben egy rendőri jelentésbe foglalt rövid nyilatkozat nem helyettesítheti az adott személy büntetőeljárási törvénynek megfelelő kihallgatását figyelemmel - egyebek mellett - a Be. 168. § (1) bekezdés 3. mondatára. Ebből kifolyólag viszont a rendőri jelentésben rögzített érdemi információk bizonyítékkénti értékelésénél kellő mérséklettel és a szűk körű felhasználhatóságot szem előtt tartva kell eljárni.

Jelen ügyben azonban az 1. sz. tanú esetében nem a rendőri jelentésben rögzítettek okirati bizonyítékkénti értékelése jelent problémát, hanem azon mulasztás, hogy ez valójában nem történt meg. Ezen eljárási hibát utóbb azzal orvosolni - ráadásul a gyanúsított tagadó vallomás megtételét követően - hogy a nyomozó hatóság az ügyben intézkedő saját tagját úgynevezett „hallomás tanúként” hallgatja ki, mint terhelő tanút, nem lehetséges, ez a büntetőeljárási törvénnyel össze nem egyeztethető és a Be. 78. § (4) bekezdése értelmében a gyanúsított eljárási jogainak lényeges korlátozásával megszerzettnek tekintendő.

Emellett ezen eljárás visszaélésszerű joggyakorláshoz, éppen a Be. 168. § (1) bekezdés 3. mondatában foglalt rendelkezés megkerüléséhez vezethet.

Egyebekben az eljárási törvénynek megfelelő rendőri jelentés készítőjének kihallgatása nyilvánvalóan nem kizárt, de a jelen ügyben az előzőekben kifejtettek szerint „hallomás tanúként” szerepeltetése az 1. sz. tanúnak törvénytörő, ezért az ítéletábla ezen vallomást a bizonyítékok sorából kirekesztette.

Ugyancsak nem volt megfelelő a rendőri jelentések tárgyalás anyagává tétele, mivel azokat akkor ismertette már az elsőfokú bíróság, amikor azon tanúk, akik az abban foglaltakra észrevételt tehettek volna, már eltávoztak a tárgyalásról.

Azokban az esetekben, amikor egy adott vallomás és a rendőri jelentésben rögzített érdemi információ megegyezik, a bizonyítás ezen hiányossága nem okoz gondot, viszont ha eltérő adatok merülnek fel, nem mellőzhető az ellentmondások feloldására tett kísérlet, azaz a nyilatkozattevő erre történő kihallgatása vagy akár másnak, például a vádlottnak, további tanúknak az ezzel kapcsolatos kikérdezése sem.

Ezért jelen ügyben az ítéletábra a kétségesnek mutató és közvetlenül nem vizsgált, nem ütköztetett információkat tartalmazó jelentéseket szintén kirekesztette a bizonyítékok köréből.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által elvégzett iratismertetés kapcsán annyit szükségesnek tart még megjegyezni, hogy a tanú vallomások tárgyalás anyagává tétele nyilván nem iratismertetés keretében történik, hanem a büntetőeljárás törvény megfelelő szabályai szerint a tanúk kihallgatása során, mint ahogyan azt a törvényszék meg is tette eljárásban. Ekként ezek ismételt feltüntetése szükségtelen, és egyébként sem lenne megfelleltethető a büntetőeljárás törvénynek az ily módon történő tárgyalás anyagává tételük. Az iratismertetés az elsőfokú bírósági eljárásban a bizonyítási eljárás befejezését megelőzően - eltérően a nyomozati szakaszt lezáró iratismertetéstől - arra szolgál, hogy a korábban tárgyalás anyagává még nem tett okirati vagy egyéb bizonyítékok a tárgyaláson közvetlenül megismerhetők, így bizonyítékként felhasználhatók legyenek. A bizonyítás így lesz teljes körű, ezért lényeges ennek kapcsán a kérés és észrevételezési jog biztosítása.

A Be. 77. § (1) bekezdése értelmében a bizonyítási eszközök felhasználása során a törvény rendelkezései szerint kell eljárni, szem előtt tartva a bizonyítás törvényességét.

Ugyancsak rögzíti az ítéletábra, hogy a Be. 287. § (5) bekezdése értelmében az elnapolt tárgyalást a tárgyalás legutóbbi részéről készült jegyzőkönyv ismertetésével kell folytatni, ha a megszakítás óta nyolc napnál hosszabb idő telt el és az ismertetést az ügyész, a vádlott, illetve a védő indítványozza. A jegyzőkönyv ismertetése után figyelmeztetni kell az ügyészt, a vádlottat és a védőt arra, hogy az ismertetésre észrevételt tehet és az ismertetés kiegészítését kérheti. A figyelmeztetést és az észrevételt jegyzőkönyvbe kell foglalni. A tárgyalási jegyzőkönyvekből megállapítható, hogy ezen rendelkezés betartását elmulasztotta az elsőfokú bíróság, amelyet a bizonyítási eljárás befejezését megelőzően észlelt és a tárgyalási jegyzőkönyvek ismertetését az iratismertetés során pótolta.

Megjegyzi még az ítéletábra, hogy a tárgyalás berekesztésére az elsőfokú ítélet meghozatalát követően kerülhet sor egyetlen alkalommal, az elnapolt vagy elhalasztott tárgyalást nem kell berekeszteni.

Az eljárási szabálysértések sorában kell megemlíteni, hogy az elsőfokú bíróság nem a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő módon javította ki az ítélet sorszáma sem.

Mindezen szabálysértések, illetve az egyes bizonyítékok kirekesztése sem tette felülbírálatra alkalmatlanná a törvényszék ítéletét, mivel ezen túlmenően az ügyfelderítési kötelezettség teljesítése az említett bizonyítékok nélkül is megfelelő volt. Emiatt a másodfokú eljárásban szükségtelen volt bizonyítást felvenni.

A vádlott tagadta, hogy megszurta volna a sértettet, azt azonban elismerte, hogy közöttük vitára, illetve dulakodásra is sor került.

A sértett szintén beszámolt a dulakodásról, illetve elmondta azt is, hogy nem érezte azt, hogy a vádlott mikor szúrta meg, de mással nem volt ilyen konfliktusa, illetve rögtön jelezte, amikor észrevette a sérülését.

A sértett vallomását az igazságügyi orvosszakértő alátámasztotta, és bár a szúrásnak közvetlen szemtanúja nem volt, azonban a kihallgatott tanúk közvetve ugyancsak megerősítették a sértett vallomását.

A törvényszék a bizonyítékok értékelése során kellően megindokolta, hogy miért vetette el a vádlott védekezését, és ezzel szemben miért alapította a sértett, néhány helyen ellentmondást is hordozó, vallomásaira a tényállását, amelyet a fentiekben említettek szerint azonban az egyéb bizonyítékok kellő mértékben alátámasztottak, illetve kiegészítettek.

Az elsőfokú bíróság ítélete, a megállapított tényállás lényegében megalapozott, azt mindössze a személyi részében szükséges pontosítani a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottan az alábbiak szerint:

- a vádlottal szemben korábban kiszabott 5 év 6 hónap szabadságvesztés büntetés-végrehajtási fokozata helyesen fegyház.

Ezen kisebb helyesbítéssel az első fokon megállapított tényállás megalapozott és irányadó a másodfokú eljárásban is.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmény minősítése is. Ekként a vádlott által használt elkövetési eszköz, a kés alkalmas volt akár életveszélyes sérülése okozására is, a támadott testtájék, az alkalmazott erőbehatás nagysága ugyancsak erre a következtetésre adnak alapot, míg a súlyosabb, életveszélyes sérülés elmaradása a véletlennek volt köszönhető.

A cselekmény minősítése kapcsán mindössze annyit kell megjegyezni, hogy az ítélet 8. oldalán nyilván tévesen került rögzítése az, hogy „a sértett a tényállásbeli napon szúrt, nyolc napon túl gyógyuló sérülést szenvedett, melynek nyomán közvetlen életveszélyes helyzetbe került”. Az elsőfokú ítélet ugyanis a rendelkező részét, tényállását, valamint indokolását tekintve is egyebekben helytállóan tartalmazza azt, hogy a sértettnél életveszélyes sérülés nem alakult ki, a vádlott terhére megállapított cselekmény kísérleti szakban maradt.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett a törvényszék azon álláspontjával, hogy az elbíráláskori Btk. a vádlott visszaeső minőségéből kifolyólag nem tartalmaz a vádlottra nézve enyhébb rendelkezéseket, ezért főszabályként érvényesülően az elkövetéskori büntetőjogszabály, az 1978. évi IV. törvény szerint kell elbírálni a vádlott által elkövetett cselekményt.

Az ítéltábla lényegében egyetértett az elsőfokú bíróság által a büntetés kiszabásánál figyelembe vett körülményekkel, azonban tekintettel a további időmúlásra, lehetőséget látott arra, hogy az elsőfokon kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét enyhítse.

A vádlott tartózkodási helye, a házsám az elsőfokú ítélet rendelkező részében helytelenül került megjelölésre, azt az ítéltábla pontosította.

A törvényszék a vádlott terhére megállapított bűncselekményt helytelenül nevezte meg, illetve a jogszabályi megjelölése sem volt megfelelő, ezért azokat helyesbítette.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiekre tekintettel a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

Kötelezte az ítéltábla a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 381. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2016. év január hó 12. napján

. Rédei Géza s.k.	. Bartkó Levente s.k.. Vincze Piroska s.k.	
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 15.B.85/2014/21. számú ítélete, a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.31/2015/13. számú ítéletében írt változtatás mellett a vádlottal szemben jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2016. év január hó 12. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:
tisztviselő